REPREZENTAREA OLIMPICĂ LA ÎNALT NIVEL, OBIECTIVUL PRINCIPAL AL SPORTULUI ROMÂNESC DE PERFORMANȚĂ

CLASA MONDIALĂ A GIMNASTELOR NOASTRE CONTINUĂ SĂ STRĂLUCEASCĂ

● Nadia Comăneci – singura dublă cîștigătoare în finalele pe aparate ● Tînăra noastră echipă și-a reconfirmat valoarea mondială ● Premisele unor noi și prestigioase afirmări

De mai bine de patru ani, mai precis de la Jocurile Olimpice de la Montreal, din 1976, gimnastica feminină mondială are, în mod constant, trei „soliști" care domină cu autoritate arena marilor întreceri: **este vorba de echipele României, Uniunii Sovietice** și **R. D. Germane** care s-au situat mereu, **pe primele trepte ale podiumului competițiilor de anvergură**. Privite prin această prismă, Jocurile Olimpice de la Moscova urmau să valideze fie „formula" de la Montreal, care s-a repetat apoi și la Campionatele mondiale de la Strasbourg, din 1978, fie ordinea pe **care au dat-o „mondialele" de anul trecut**, de la Fort Worth, **cînd reprezentativa țării noastre a realizat un spectaculos succes, cîștigînd medalia de aur și clasîndu-se astfel înaintea echipei Uniunii Sovietice, care s-a văzut, întîia dată, în ultimul deceniu, devansată de o altă formație într-o mare întrecere mondială.**

La Olimpiada '80 dat fiind **faptul că** gimnastele sovietice **evoluau** pe teren propriu, era **deosebit** de dificil ca la **Moscova gimnastele românce să-și mențină poziția fruntașă cucerită** la Fort Worth, **și să obțină din nou** locul întîi, înaintea selecționatei sovietice.

Dacă vom mai adăuga și faptul că, la scurt timp după campionatele mondiale din 1979 **de la** Fort Worth, la Olimpiadă s-au aplicat în practică noile prevederi ale Codului internațional de punctaj, **cu cerințe exprese privitoare la elemente de risc și noutate pentru toate sportivele, avem** și mai clar cadrul în care s-au desfășurat concursurile de gimnastică din cadrul Jocurilor Olimpice de la Moscova.

În aceste condiții, echipa reprezentativă a României s-a străduit — și a reușit într-o mare măsură — să-și valorifice pregătirea efectuată obținînd la Moscova, la fel ca la Jocurile Olimpice de la Montreal, medalia de argint, după o dispută de un rar dramatism și de o spectaculozitate deosebită. **Este un rezultat, desigur, bun, care confirmă clasa mondială a gimnasticii feminine românești.** Trebuie să spunem însă foarte deschis că existau destule posibilități ca gimnastele noastre să adauge noi și prețioase zecimi de punct bagajului general, astfel că se **poate vorbi chiar și de posibilitatea de a se fi putut obține și primul loc în clasamentul general**, deși, știm, cît de greu **ar fi fost să se realizeze o asemenea performanță. Rezultatul capătă desigur un plus de valoare dacă adăugăm faptul că** dintre participantele la competiție, **selecționata României a fost una dintre cele mai tinere, nu mai puțin de cinci dintre cele șase componente ale formației noastre fiind debutante olimpice, iar dintre acestea una, Cristina Elena Grigoraș aflîndu-se practic la primul ei concurs de anvergură!**

Din păcate, echipa noastră reprezentativă a fost lipsită de șansă în tragerea la sorți a grupelor pentru exercițiile impuse, astfel că inițial ea se afla plasată în seria de dimineață și abia prin retragerea unor echipe și, deci, realcătuirea seriilor și numai la intervenția federației noastre de specialitate Comitetul de organizare a J.O. a acceptat ca echipa României să evolueze în cursul după-amiezii. Dar nu în grupa de elită, alături de formațiile U.R.S.S. și R. D. Germane cum ar fi fost normal, ci alături de formațiile Bulgariei și Ungariei de o valoare evident inferioară. Inițial se părea că prezența într-o grupă sau alta a echipei nu urma să aibă o importanță prea mare asupra notării gimnastelor noastre și, deci, a configurației clasamentului. Numai așa se explică faptul că la terminarea executării exercițiilor impuse, antrenorul Bela Karoly părăsea Palatul sporturilor de la Lujniki satisfăcut de notele acumulate de gimnastele romînce pentru că 196,70 puncte reprezenta, într-adevăr, un bagaj considerabil, de bun augur pentru evoluțiile de la liber alese. **Dar, în reuniunea de seară, arbitrele au pornit concursul cu note foarte mari față de notele de bază ale grupei precedente în care se afla echipa noastră, astfel că acumulările echipelor U.R.S.S. și R. D. Germane au crescut vertiginos peste normal și uneori pe deasupra valorii prestațiilor, astfel că de abia în această fază a fost cu totul limpede cît de mult avusese de pierdut reprezentativa noastră prin plasarea ei în seria cu echipe de valoare modestă ca acelea ale Bulgariei și Ungariei.** Această situație avea să influențeze, în cele din urmă, și clasamentul final al întrecerilor.

Ni se pare însă la fel de important să subliniem că, dincolo de neșansa sorților și a erorilor de arbitraj, **gimnastele noastre au avut și propriile lor slăbiciuni** care le-au împiedicat să-și realizeze integral obiectivele. Este unanimă, de pildă, părerea specialiștilor români, că **echipa de la Olimpiada '80 a fost inferioară valoric celei de la Fort Worth**, multe dintre evoluțiile fetelor noastre situîndu-se **sub prestațiile din decembrie trecut.** La unele aparate (săriturile, de exemplu) unele dintre gimnastele romînce nu îndeplinesc baremurile cerute de Codul internațional de punctaj, oferind astfel brigăzilor de arbitre posibilitatea unor notări inferioare, așa cum s-au și petrecut lucrurile, dealtfel.

Mai mult decît în alte rînduri în preajma unor mari întreceri, echipa noastră feminină a trebuit să plătească de data aceasta tribut unor repetate și nedorite accidentări, care au grevat randamentul unora dintre gimnaste. Cu acest prilej se constată că **antrenorii lotului reprezentativ nu dispun încă de suficiențe valori care să asigure titularizări la nivelul echipei de bază.**

Vorbind despre aportul personal al componentelor formației României, **se cuvine să elogiem, mai întîi, comportarea și rezultatele obținute de cele trei medaliate individuale, Nadia Comăneci, cîștigătoare a două medalii de aur și a uneia de argint, Emilia Eberle, medaliată cu argint la paralele, și Melita Ruhn, dublă medaliată cu bronz (la sărituri și la paralele).** Atît Emilia cît și Melita Ruhn au confirmat, în mare măsură, reușitele de la precedentele ediții ale campionatelor mondiale din S.U.A. **Rodica Dunca** rămîne același valoros „om de echipă". **Cristina Elena Grigoraș** a avut un debut mai mult decît promițător, iar **Dumitrița Turner** a evoluat sub nivelul concursurilor anterioare.

Lipsită de șansă la **Fort Worth** (unde s-a accidentat după exercițiile impuse, abandonînd întrecerea), Nadia Comăneci ne-a împărtășit încă din luna ianuarie marea ei dorință de a concura cu succes la Moscova și de a obține din nou supremația mondială. Dar, mai multe luni pregătirea ei a urmat un drum sinuos, o perioadă de timp din luna aprilie pregătindu-se la București sub conducerea federației de specialitate și reinclusă în lotul olimpic înaintea Olimpiadei. Deși a avut de rezolvat și unele probleme de sănătate, **marea noastră gimnastă a făcut dovada puterii ei de muncă, a ambiției, s-a pregătit mai meticulos decît oricînd, pornind hotărîtă să-și dovedească și la Moscova înalta clasă internațională, talentul ei excepțional.** Fără acea greșeală de la paralele, Nadia ar fi obținut, fără nici o emoție, și cel de-al doilea titlu al său de campioană olimpică absolută, în ciuda tuturor obstacolelor pe care unele arbitre răuvoitoare i le-au pus în față. Desigur, și medalia de argint este prețioasă, dar **„aurul" ar fi răsplătit pe drept marele talent și marea valoare mondială pe care le posedă Nadia Comăneci, singura dintre gimnastele prezente la cea de-a 22-a Olimpiadă care a cucerit două medalii de aur, sportiva română cu cel mai mare număr de medalii olimpice cucerite vreodată.**

Dar, cum Jocurile Olimpice au trecut și la orizont se profilează de pe acum alte examene de importanță majoră, ni se pare de mare utilitate analizarea cu maximă atenție a învățămintelor ce se desprind pentru viitoarele întreceri, **căci numai astfel se vor crea** premisele **unor noi și mari** afirmări ale gimnasticii noastre feminine.

Valorificîndu-se **experiența bună** de pînă acum, **considerăm** că se impune ca, **de urgență**, să fie luate măsuri **ca lotul care se pregătește, la Deva, să fie întărit cu elemente tinere, de mare perspectivă, care să fie gata, într-un timp cît mai scurt, să apere culorile țării în competiții de mare anvergură.** Concomitent, este de datoria federației de specialitate, ale cărei merite în obținerea marilor succese din ultimii ani sînt incontestabile, **să acorde un sprijin mai eficient tuturor secțiilor din țară care dau gimnaste lotului reprezentativ, și în primul rînd celor de la Baia Mare, Arad, Onești și Sibiu,** pentru a le încuraja ca, și pe viitor, să se preocupe de formarea unor tinere valoroase, competitive pe plan internațional. Întrucît pînă la campionatele mondiale viitoare a rămas ceva mai mult de un an, se cere ca, încă de pe acum, **să fie învățate în întreaga țară noile exerciții impuse (cu care ar fi foarte util să se organizeze concursuri chiar în aceastӑ toamnă),** iar exercițiile liber alese să corespundă nivelului minim al Codului internațional de punctaj, ci cel maxim, adică să cuprindă cît mai multe elemente de noutate și risc, căci numai astfel se pot obține notații superioare în întrecerile internaționale. Fiind faptul că în ultimii ani gimnastica feminină românească a fost imitată de multe țări, este necesar și efortul de a relansa în arena mondială **alte elemente tehnice de valoare,** care să ducă, pe de altă parte, [illegible] renumelui școlii românești de gimnastică.

Înainte de începerea exercițiului la sol al Nadiei Comăneci, soții Marta și Bela Karoly îi dau campioanei noastre ultimele indicații tehnice, pe care le ascultă cu atenție și Dumitrița Turner.
Foto: Dragoș NEAGU

GIMNAȘTII SUB COTA POSIBILITĂȚILOR ȘI EVOLUȚIILOR PREOLIMPICE

Se declara, înaintea startului olimpic de la Moscova, că echipa noastră masculină are șanse serioase să se claseze pe locul al treilea, deci pe podium, dată fiind absența de la competiție a unor selecționate ca cele ale S.U.A., Japoniei sau R. P. Chineze, care dețineau poziții superioare în întreceri similare sau apropiate ca valoare, desfășurate anterior. Pentru a-și atinge, însă, obiectivul propus, gimnaștii noștri ar fi trebuit să evolueze la nivelul maxim al posibilităților, să nu rateze nici o execuție, să prezinte exerciții de ridicat nivel tehnic, cu care să se impună și să depășească reprezentativele Ungariei și Bulgariei, care aspirau și ele la medalia de bronz a Jocurilor Olimpice de la Moscova.

După cum bine se cunoaște, **gimnaștii români s-au situat pe locul IV pe echipe la cea de-a 22-a Olimpiadă, realizînd totuși cea mai bună poziție de clasament din toate participările lor anterioare la Jocurile Olimpice, dar acest loc trebuie analizat în contextul conjuncturilor menționate și nu trebuie să-i menajăm pe olimpicii noștri pentru nereușitele lor.** Și aceasta pentru că din nou, ca de atîtea ori în trecute competiții de mare anvergură, componenții reprezentativei noastre **nu s-au mobilizat îndeajuns, nu și-au valorificat pe de-a-ntregul pregătirea efectuată, posibilitățile de care dispuneau pentru a realiza o comportare la cel mai ridicat nivel,** pentru a se întrece pe ei înșiși, pentru a depăși cele mai bune realizări anterioare ale lor. Este adevărat, echipa noastră a avut **o evoluție bună la exercițiile liber alese,** grație căreia a reușit să depășească formația Bulgariei în clasamentul final. Trebuie să spunem însă că gimnaștii bulgari ar fi putut fi întrecuți cu mai multă ușurință și fără mari emoții, dacă gimnaștii români n-ar fi manifestat unele slăbiciuni cronice, pentru care au mai fost criticați și înainte de J.O. Astfel, **exercițiile impuse au fost executate sub nivelul așteptărilor și al prestațiilor din concursurile de pregătire, motiv pentru care,** echipa noastră, [illegible] tul de valoare [illegible] experienței competiționale, a **intrat cu** [illegible] (mai ales [illegible] cal cu [illegible] abia la [illegible] nu toți componenții [illegible] **avut execuții** [illegible] **dicată,** [illegible] internațional [illegible] vînd fina[illegible] țialului [illegible] și barînd [illegible] va de [illegible] care era [illegible] condițiile [illegible].

Din păcate, s-a jucat totul pe o carte, pe „cartea lui Dan Grecu", deseori cîștigător în trecut. Multiplul nostru campion a făcut tot [illegible]

[illegible]

Constantin MACOVEI

PARTICIPAREA LA OLIMPIADA '80 LA ORA RETROSPECTIVELOR

(Urmare din pag. 1)

și ale concursurilor olimpice, scrise de redactorii noștri specializați în sporturile respective. Aceste retrospective prezintă, la început, un cadru mai larg, urmînd ca în lunile următoare, după concluziile rezultate din analizele generale, să prezentăm perspectiva olimpică pentru anul 1984.

După cum se știe, la Olimpiada '80, sportul românesc a fost reprezentat la 18 ramuri sportive, din cele 21 cîte cuprinde programul olimpic, de către 239 de sportivi, aceasta fiind cea mai largă participare a sportivilor români la Jocurile Olimpice.

La bilanțul general de 25 de medalii, dintre care 6 de aur, 6 de argint și 13 de bronz au contribuit 9 ramuri sportive, cu un număr de 71 sportivi, alți 78 de sportivi clasîndu-se pe locurile IV–VI și mărind astfel numărul de puncte la 203. Cu acest bilanț sportul românesc își păstrează poziția fruntașă olimpică printre țările lumii, locul al 6-lea din 81 de țări participante.

La Olimpiada '80 a fost înregistrat numărul record de medalii de aur, recordul de puncte, dar și un deficit de două medalii la totalul de medalii, 25 față de 27 la precedentele Jocuri Olimpice de la Montreal.

La 9 ramuri de sport, lotul olimpic al țării noastre a cuprins sportivi de mare valoare competițională internațională, care au adus medalii: gimnastica feminină, lupte greco-romane, caiac-canoe, canotaj, tir, box și [illegible]ri, atletism, lupte libere și haltere, rezultatele au fost slabe, neconforme cu realizările acestora înaintea Jocurilor Olimpice, iar judo, volei fete, polo, ciclism, sărituri în apă, pentatlon modern nu au avut nici o contribuție la bilanțul olimpic de la Moscova. Aceasta este cauza principală a ratării obiectivului de a depăși numărul de medalii obținut la Montreal.

Realizările și neîmplinirile vor fi trecute în revistă în retrospectivele pe care le inaugurăm cu începere din acest număr al ziarului nostru.

Acest serial debutează cu gimnastica și caiacul-canoea, două sporturi care se află în fruntea realizărilor olimpice românești de la Moscova:

1. Gimnastică: 7 medalii (2+3+2) 47 p.
2. Caiac-canoe: 5 medalii (1+2+2) 37 p.

Gimnastica feminină românească a demonstrat și la Moscova clasa mondială pe care o deține din anul 1976, în frunte cu steaua echipei României, Nadia Comăneci, gimnastă ieșită din comun, care a impresionat întreaga lume sportivă prin virtuozitate și grație, crescute și modelate cu trecerea celor patru ani, de la 14 la 18 ani. În afara acestor realizări, gimnastica noastră feminină privește înainte, spre anii ce vin, spre cea de a XXIII-a Olimpiadă, la care unele echipiere de bază acum, inclusiv Nadia, s-ar putea să nu mai facă parte din echipă în 1984. De aceea se poate considera că pentru gimnastica feminină românească începe o nouă etapă.

Caiacul și canoea, o flotilă harnică, ambițioasă și prodigioasă, a reconfirmat colecția de medalii a ultimilor ani și a fost pe canalul Krilatskoe, în ultimele două zile de întreceri ale Jocurilor Olimpice, speranța de ultimă oră a medaliilor, împlinită cu brio de la Ivan Patzaichin la Ion Bîrlădeanu.

Dar redactorii noștri reiau pentru dumneavoastră comentariile olimpice, la o lună de la lacrimile ursulețului Mișa, cea mai reușită mascotă de pînă acum a Jocurilor Olimpice.

FLOTILA CAIACULUI ȘI CANOEI, HARNICĂ, AMBIȚIOASĂ ȘI PRODIGIOASĂ

● În condițiile cele mai dificile – cel mai bun bilanț ● Avem, într-adevăr, o echipă! ● Ierarhiile olimpice dominate de vedete autentice

Așadar, flotila caiacului și canoei românești și-a reconfirmat renumele „de aur", întorcîndu-se acasă de la cea de-a XXII-a ediție a Jocurilor Olimpice de la Moscova cu nădejdile noastre împlinite într-un bilanț remarcabil: **cinci medalii** — una de aur, două de argint și două de bronz, 37 de puncte pentru delegația olimpică a României.

Ce reprezintă această „recoltă"? Dincolo de orice alte considerații, trebuie să spunem, din capul locului, că **rezultatele de la Moscova reprezintă cea mai bună comportare a caiaciștilor și canoiștilor români la ultimele șase ediții ale Jocurilor.** În întreaga istorie a participării românești la întrecerile olimpice ale acestei discipline, momentul „Moscova'80" este întrecut (și aceasta numai în privința numărului medaliilor de aur) de momentul „Melbourne'56", care a marcat intrarea viguroasă a canoei românești în elita mondială. A fost, atunci, un moment de conjunctură într-o perioadă în care sportul padelei și pagaei se afla încă la vîrsta pionieratului.

Să revenim însă la bilanțul de la Krilatskoe, încercînd să-i aflăm semnificațiile în condițiile tabloului de astăzi al caiacului și canoei mondiale și în contextul contribuției acestei discipline la zestrea olimpică a sportului nostru la Moscova.

Se poate spune, fără teama de a greși, că regatele olimpice de la Krilatskoe au reprezentat, de departe, **cea mai puternică încleștare de forțe din istoria acestui sport.** Au fost prezente toate forțele, mai mari și mai mici, ale caiacului și canoei, s-au prezentat la start sportivii și echipajele de valoare afirmate în ultimii ani. Forța concursului a fost dată însă, în primul rînd, de nivelul foarte ridicat de pregătire a majorității covîrșitoare a concurenților, nivel determinat de larga dezvoltare din ultimul deceniu a acestui sport, de universalizarea celor mai perfecționate metode și mijloace de antrenament, de preocuparea constantă, de durată, a tuturor — și, în primul rînd, desigur, a celor din grupul fruntaș — de a se prezenta la startul Olimpiadei la valoarea maximă a potențialului.

Aceste elemente scot în adevărata lumină comportarea garniturii noastre, dau noi contururi performanței consemnate la începutul acestor rînduri: **în cele mai dificile condiții, caiaciștii și canoiștii noștri obțin cel mai frumos rezultat de ansamblu de pînă acum.** Flotila noastră ocupă, în toate clasamentele care se pot alcătui — număr de medalii, medalii de aur, puncte — locul al treilea, după U.R.S.S. și R.D. Germană, dar înaintea tuturor celorlalte țări cu forțe și tradiții mai vechi sau mai noi. În plus, trebuie să subliniem, ca **o dovadă de valoare colectivă, faptul că România este singura țară care a aliniat finaliști la startul tuturor celor 11 probe ale programului olimpic.**

Coborînd și mai în profunzime, se poate constata că **toți cei 15 caiaciști și canoiști români care au luat startul în întrecerile olimpice și-au adus contribuția în puncte la bilanțul total al delegației noastre.** Este și aceasta o performanță care depășește orice realizare

CAIACUL ȘI CANOEA ROMÂNEASCĂ LA J.O.

	I	II	III	IV	V	VI	Puncte
1952	—	—	—	—	—	—	—
1956	3	0	0	1	1	—	26
1960	0	0	1	1	—	2	9
1964	0	2	3	1	1	—	27
1968	1	1	1	1	—	1	20
1972	1	2	1	—	1	1	24
1976	1	1	2	3	2	0	33
1980	1	2	2	3	1	1	37
Total	7	8	10	10	6	5	176

anterioară a flotilei noastre și care explică numărul total al punctelor (37), cel mai ridicat obținut vreodată de caiaciști și canoiști.

★

La fel de adevărat este însă că — dincolo de meritele de ansamblu — palmaresele se făuresc în primul rînd de către marile valori. Iar întrecerile de la Krilatskoe au demonstrat-o nu numai în cazul delegației noastre, în fruntea căreia **Ivan Patzaichin** și-a **atras** noi sufragii pentru titlul **de cel mai valoros canoist al tuturor timpurilor, ci și în cazul** celorlalte echipe. Astfel, **din cele patru medalii de aur ale garniturii sovietice, trei se leagă de numele caiacistului Vladimir Parfinovici (K 1 — 500 m, K 2 — 500 și 1 000 m, ambele împreună cu Serghei Ciuhrai), cele două titluri ale caiaciștilor din R.D. Germană trebuie alăturate de numele lui Rüdiger Helm — singurul învingător de la Montreal care** și-a apărat titlul la Moscova! —, iar **Lubomir Lubenov,** vedetă nouă a canoei mondiale (campion la 1 000 m, „argint" la 500 m) aduce Bulgaria înaintea Ungariei în clasamentele pe medalii și puncte! În general, se poate spune că toate probele au desemnat cîștigători dintre sportivii cotați cu primele șanse, din rîndul valorilor recunoscute. Surprizele — și au fost cîteva — nu s-au petrecut în jurul învingătorilor (precum Matija Ljubek la Montreal), ci în contraperformanțele cîtorva dintre cei considerați în rîndul marilor favoriți (Tamás Wichmann — ultimul în finala de canoe simplu 1 000 m; echipajul de caiac 4 al U.R.S.S., neînvins în acest sezon — clasat acum pe locul 7 etc.). Se poate spune că la Krilatskoe, atît la nivelul forțelor de ansamblu, cît și în clasamentele individuale ale probelor s-au validat și reconfirmat valorile cunoscute, rămînînd prea puțin loc pentru ascensiuni surprinzătoare.

★

Cum a concurat, deci, în aceste condiții, **echipa noastră?** Răspunsul se află în bilanț și în rîndurile de mai sus: **bine.** Înseamnă, oare, că la Krilatskoe ne-am fructificat, în proporție maximă, șansele în fiecare din cele 11 probe? Nu. Fără a diminua un bilanț care rămîne, totuși, record, și fără a afișa un „curaj postfestum", ne putem da seama, dintr-o sumară recapitulare a evoluțiilor celor 11 echipaje românești, **că afirmarea noastră ar fi putut fi și mai puternică, că numărul de medalii și de puncte ar fi putut fi și mai mare.** Vă propunem, așadar, o trecere în revistă a echipajelor pe care le-am aliniat și scurte considerații pe marginea curselor respective.

La CANOE DUBLU 1000 m, Ivan Patzaichin și Toma Simionov au cîștigat într-o manieră categorică. Cuplul nostru, format abia în luna iunie, a lăsat o impresie de forță uimitoare, fără a apela, totuși, la toate resursele de care era capabil. Toma Simionov s-a dovedit partenerul ideal pentru Patzaichin, care își încheie cariera olimpică cu o victorie în aceeași probă în care cîștigase titlul olimpic cu 12 ani în urmă, la debut.

La CANOE DUBLU 500 m, Patzaichin și Petre Capusta au obținut medalia de argint. Graficul cursei ne arată că diferența față de învingători s-a creat pe primii 100 m — ai noștri au luat un start mai slab —, menținîndu-se apoi pînă la sfîrșit. Există păreri că echipajul Patzaichin — Simionov ar fi cîștigat și pe distanța mai scurtă. Chiar dacă am fi înclinați să avem aceeași opinie, nu trebuie să uităm că Patzaichin și Capusta erau, înaintea finalei, campionii mondiali ai distanței...

LA CAIAC 4 pe 1 000 m medalia de argint depășește cota cu care era creditat echipajul nostru **Mihai Zafiu — Vasile Diba — Ion Geantă — Nicușor Eșeanu.** Ambarcațiunea condusă în finală de Zafiu a făcut o cursă tactică foarte bună — Zafiu și Eșeanu, sportivi experimentați, au făcut parte din caiacul de patru și la Montreal — și, printr-un finiș extrem de puternic — cel mai bun timp pe ultimii 250 m dintre toate finalistele, inclusiv campioana, R. D.Germană! — a ajuns de pe locul 6, pe care se afla după trei sferturi de cursă, pe locul secund.

La CAIAC SIMPLU, atît **Vasile Diba** (500 m) cît și **Ion Bîrlădeanu** (1 000) au cucerit medalii de bronz. Diba a fost întrecut de **Vladimir Parfinovici** (invincibil la această oră) și australianul **John Sumegi,** care confirmă medalia de argint de la campionatele mondiale de la Duisburg. Faptul că Diba urcă pentru a doua oară consecutiv pe podiumul olimpic este o mare performanță, gîndindu-ne că perioada de strălucire maximă a unui „sprinter", așa cum e campionul nostru, se dovedește în general scurtă. Or, au trecut, iată, șase ani de cînd Diba cîștiga primul titlu mondial. Campionul probei, Parfinovici, este acum ceea ce era Diba în urmă cu 4—5 ani, și trebuie să acceptăm această evidență chiar dacă păstrăm nostalgia invincibilității lui Diba din perioada Montrealului...

Medalia lui **Bîrlădeanu** este răsplata unui act pe care avem toate motivele să-l considerăm drept o faptă de eroism sportiv. La începutul lui iunie, în timp ce se afla la o regată internațională, Ion Bîrlădeanu cădea la pat cu un diagnostic ce părea să-i năruie șansele de a participa la Jocurile Olimpice: oreion. Bîrlădeanu s-a dat jos din pat înainte de a primi avizul medicilor, s-a pregătit cu o ambiție deosebită pentru a recupera forțele și timpul pierdut. La un moment dat, aproape nimeni nu mai credea în revenirea lui. Dar Bîrlădeanu a reușit să intre în echipă și, mai mult de-atît, la capătul finalei de caiac simplu 1000 m doar 29 de sutimi l-au despărțit de medalia de argint, care ar fi repetat ierarhia de la campionatele mondiale din 1979. În condiții normale, această medalie i-ar fi revenit fără îndoială și, fără să-i supralicităm șansele virtuale, poate că nici Rüdiger Helm nu și-ar fi putut apăra cu succes titlul de la Montreal...

Aici se încheie lista medaliaților noștri. Ea ar fi putut cuprinde încă două din cele trei echipaje care s-au clasat pe locul 4. Astfel, la **caiac dublu fete, Agafia Buhaev și Elisabeta Băbeanu** au pierdut medalia chiar pe linia de sosire, după ce se aflaseră mai tot timpul pe poziția a treia, iar la un moment dat chiar pe locul 2. Diferența la care au pierdut, 9 sutimi de secundă, nu poate fi sesizată cu ochiul liber! Echipajul este nou, a fost alcătuit abia în primăvară, cînd Băbeanu (18 ani) a luat locul coechipierei tradiționale a Agafiei Buhaev, Nastasia Nichitov, bolnavă. Comportarea fetelor poate fi considerată, totuși, ca bună, ca și a **Mariei Ștefan** în proba de simplu.

Tot pe ultimii metri au pierdut bronzul — sau poate chiar argintul! — **Alexandru Giura** și Nicolae Țicu la caiac dublu 1 000 m. La jumătatea finalei ei se aflau pe locul 3. Au accelerat puternic pe următorul sfert al cursei și la 750 m se aflau pe poziția a doua, la mai puțin de o secundă de cîștigători, Parfinovici — Ciuhrai. Acest efort i-a costat în final, cînd n-au putut răspunde atacului echipajelor spaniol și ungar. Dacă Giura și Țicu amînau finișul cu 150—200 m, ei ar fi sosit, credem, pe locul 2. Oricum, caiaciștii noștri au făcut o cursă curajoasă și printre învinșii lor se află între alții, celebrii Hempel—Nolte (R.D. Germană).

La caiac dublu 500 m perechea **Bîrlădeanu—Giura,** formată cu puțin timp înaintea J.O., n-a dat randamentul scontat, din lipsă de omogenitate, și n-a putut sosi decît pe locul 6, într-o finală foarte puternică.

În sfîrșit, **Lipat Varabiev** a luat startul în ambele probe de **canoe simplu,** sosind al 7-lea la 500 m și al 5-lea la 1 000 m. El n-a contat în lupta pentru medalii decît o scurtă secvență din finala de 1 000 m, părîndu-ne lipsit de nerv, de forță. Văzîndu-l pe Lubenov cîștigînd „mia", ne-am întrebat dacă lui Patzaichin i-ar fi fost de ajuns 55 de minute de recuperare între probele de simplu și dublu. Probabil că da... Și ne-am mai adus aminte că în mai, la regata Snagov, Dobre Nenciu (20 de ani) îi întrecea, în aceeași probă, fără drept de apel, și pe Lipat Varabiev, și pe Matija Ljubek, campionul probei, la Montreal, și pe Lubomir Lubenov, campion olimpic la Moscova... Iar Nenciu, liderul „noului val" pe care îl așteptăm la canoe, nici n-a fost măcar prezent la Krilatskoe...

Revenim asupra echipei și a bilanțului ei, recunoscînd că este mai ușor să spui, la sfîrșit, „dacă..., poate..." s-ar fi putut poate, mai bine. Dar este bine și așa, și pentru aceasta se cade să subliniem nu numai efortul sportivilor, proveniți, toți, de la cele două mari colective ale caiacului și canoei: Dinamo și Steaua, ci și meritele celor care s-au ocupat, cu pasiune și pricepere, de pregătirea lotului, antrenorii emeriți *Radu Huțan, Nicolae Navasart, Stavru Teodorov, Maria Navasart*, colegii lor *Aurel Vernescu, Alexandru Skurka* și *Serghei Filip*, metodistul *Constantin Tiron*, medicul *Constantin Novac* și asistenții medicali *Coriolan Lalu* și *Traian Florea*, care au avut destule probleme, și nu ușoare. Să menționăm și preocuparea permanentă a federației de a asigura lotului olimpic, în fiecare etapă, cele mai bune condiții de pregătire. Vorbind despre cei doi antrenori coordonatori, **Radu Huțan și Nicolae Navasart,** trebuie să spunem că, dincolo de orgoliile personale ale unor mari tehnicieni, ei au reușit să găsească, în colaborare, cea mai bună soluție în proba în care șansele noastre de afirmare erau cele mai mari: Patzaichin, de la Dinamo, și Simionov, de la Steaua, au cîștigat, *împreună*, titlul olimpic *pentru România!*

★

Încet, încet, concursul de la Krilatskoe va deveni o amintire, o amintire frumoasă, așa cum sînt multe în istoria flotilei caiacului și canoei românești. Nu putem încheia aceste rînduri decît cu un gînd bun pentru viitor. Gîndindu-ne la ce va fi, trebuie să spunem însă cîteva cuvinte despre un moment important pe care caiacul și canoea românească îl trăiește acum: momentul despărțirii de *Ivan Patzaichin*, canoistul a cărui contribuție la creșterea prestigiului sportiv al României îl așează, în istoria sportului românesc și în inimile noastre, la loc de frunte. Am vrea ca Patzaichin să nu se retragă, am vrea să-l știm mereu în fruntea flotilei, pentru a avea mereu sentimentul de încredere și mîndrie pe care l-am avut în ultimii 12 ani. Numele lui Patzaichin va însemna întotdeauna, și nu numai pentru cei care au fost contemporani cu isprăvile sale, o părticică din gloria sportivă a patriei, scrisă cu talent, muncă și dăruire.

Vladimir MORARU

BILANȚUL DE LA KRILATSKOE

CLASAMENT PE MEDALII: **U.R.S.S. 4 aur, 2 argint, 2 bronz; R.D. Germană 4—1—3; ROMÂNIA 1—2—2; Bulgaria 1—2—2; Ungaria 1—1—1; Spania 0—1—1; Australia 0—1—0; Franța 0—1—0.**

CLASAMENT PE PUNCTE: **R.D. Germană 49 p, U.R.S.S. 47 p, ROMÂNIA 37 p, Bulgaria 25 p, Ungaria 21 p, Polonia 11 p, Australia și Franța 10 p, Spania 9 p, Cehoslovacia 8 p, Iugoslavia 6 p, Suedia 4 p, Finlanda și Italia 2 p, Cuba 1 p.**

Ion Bîrlădeanu *a completat „seria" medaliilor cucerite în finalele de caiac-canoe. Antrenorii emeriți* Nicolae Navasart *și* Radu Huțan *sînt primii care-l felicită pe talentatul nostru caiacist*
Foto: Dragoș NEAGU